

og saa fæner man altsaa ikke Forfrifter derfor. Men det er netop for den nuværende Tilstands Skyld og for de Byer, hvor Loven af 11te Februar 1863 ikke er traadt i Kraft, og for hvilke der altsaa ikke findes Forfrifter for, hvorledes nye Paalæg skulle udredes, at det er nødvendigt, at Loven træffer en nøjagtig Bestemmelse derom. — Naar den høitærede Indenrigsminister bemærkede, at der jo ikke kunde være nogen Tvivl om, at Kæmnerkasserne skulde udrede Bidraget, saa var det naturligtvis ganske rigtigt; men netop fordi den nuværende Kæmnerkasse, som den ærede Minister selv bemærkede, fødes fra forskjellige Kilder, og fordi det ikke paa nogen Maade er ligegyldigt, om dette Bidrag skal svares af det ene Skatteobject eller af det andet, er det nødvendigt, at Loven siger, af hvilke Skatteobjecter Bidraget skal udredes. Det, at der staaer, at Bidraget skal betales af Kæmnerkassen, giver netop aldeles ingen Oplysning om, af hvem Bidraget skal udredes, om det skal udredes af Grundeieendommen, eller om det af nogen Communalbestyrelse vilkaarligt kan paalignes efter Formue og Leilighed. Jeg troer derfor, at mit Endringsforslag netop er fuldkommen correct affattet, som det foreligger, og at jeg netop derved naaer det Siemod, som jeg vil opnaae. Jeg vil opnaae, at Forholdet bliver omtrent saaledes ordnet, som det har været tænkt i Folkethinget, nemlig at Bidraget væsentligst lignes paa Grundeieendom, men dog saaledes, at $\frac{1}{4}$ kan lignes paa Næring eller paa Formue og Leilighed, saaledes at Communalbestyrelsen paa de Steder, hvor Formue- og Leilighedsbeskatning er traadt istedetfor Næringsbeskatningen, kan ligne den ene Fjerdedeel paa Formue og Leilighed. Den ærede Minister sagde, at der i de Kjøbstæder, hvor Næringskatten var afløst, nu kunde lignes Mere end Halvdelen af den samlede Sum, som tidligere havde været lagt paa Grund og Næring, paa Grunden alene. Dette indrømmer jeg, men derved forhindres det jo dog ikke, at det er rigtigt, at Communalbestyrelsen med Hensyn til den Deel af Bidraget, der ellers vilde hvile paa Næring, har et Spillerum, saaledes at den, naar den finder det hensigtsmæssigt, kan lægge det paa Formue og

Leilighed. I Hovedsagen ere vi jo ganske enige, nemlig derom — og dette ønsker jeg atter skal staaes fast —, at der ikke bør paalægges Mere end en Fjerdedeel til Udredelse udenfor de faste Eiendomme. Naar jeg har henstillet det til Communalbestyrelsens Bestemmelse, om den vil lægge de tre Fjerdedele paa Grundskatten eller paa Bygningernes Assurance-sum, da er Grunden den, at man i de Byer, hvor man har ordentlige og nøjagtige Grundtaxter, nok kan bruge denne Maalestof, men at det iøvrigt i de allerfleste Kjøbstæder er langt bedre at benytte Assurancesummen som Maalestof, fordi Grundtaxterne der ikke ere i Orden, ofte ere satte for lang Tid tilbage, ikke ere fornyede saa hyppigt, som Eiendommens Forbedring er stegen, og derfor i mangfoldige Byer kun afgive en meget daarlig Maalestof. Da det, naar man lægger Bidraget paa Grundeieendommene, dog er de samme Mænds Lomme, som Skatten skal udredes af, hvad enten den fordeles paa Grundtaxt eller paa Assurance-sum, saa anseer jeg det for rigtigt at fordele den paa den Maade, som afgiver det bedste Grundlag for en retfærdig Fordeling. — Jeg kan efter det Anførte, hvor tilbøielig jeg end ellers er til strax at lade mig overbevise af Rigtigheden af, hvad den høitærede Minister siger, dog ikke i nærværende Tilfælde føle mig overbevist.

Indenrigsministern: Det gjør mig meget ondt, at det ikke endnu er lykkedes mig at overbevise det ærede Medlem om Rigtigheden af mine Bemærkninger. Jeg skal dog gjøre et Forsøg endnu paa at overbevise det ærede Medlem om, at han ikke har forstaaet, hvad Folkethinget har villet. Det ærede Medlem gjengav Folkethingets Villie saaledes, at omtrent de tre Fjerdedele af Skatten skulde lægges paa Grunden, men det ærede Medlem vil ikke have overseet, at det jo ved Lovforslaget aldeles er overladt til Communalbestyrelsens Beslutning, om den vil eller ikke vil lægge Halvdelen paa Assurancesummen, og hvis den nu ikke beslutter sig hertil, saa skal efter de almindelige Forhold den ene Halvdeel af Skatten lægges paa Grund og den anden paa Næring eller paa Formue og Leilighed, hvor denne